

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 9 lutego 2024 r.

DIH-3.707.147.2023.AŁ

DECYZJA DIH-3.16.2024

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]”

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania wniesionego przez przedsiębiorcę Andrzeja Niszczę prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.P.H.U. „KONKRET” Andrzej Niszczę w Węgrowie od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 17 listopada 2023 r. nr PO.282.ZSE.19.2023.DL (nr akt sprawy: DS.8361.129.2023), wymierzającej ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 w związku z art. 92 pkt 6 oraz art. 93 ust. 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 2 i 3 ww. ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 21-28 czerwca 2023 r. inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „Mazowieckim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając na podstawie upoważnień do przeprowadzenia kontroli z dnia 21 czerwca 2023 r. nr DS 137/2023 i 28 czerwca 2023 r. nr DS 143/2023, przeprowadzili kontrolę w punkcie sprzedaży w [xxxxxx], należącym do przedsiębiorcy [xxxxxx], zwanego dalej „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Na podstawie art. 48 ust. 11 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2023 r. poz. 221, ze zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, nie dokonano zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli, gdyż kontrolę przeprowadzono na podstawie bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej.

Kontrolę przeprowadzono w obecności przedsiębiorcy, któremu przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, okazano legitymacje służbowe oraz doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli.

W toku kontroli sprawdzono przestrzeganie przepisów art. 37 i 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o zużytym sprzęcie”.

W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, jako podmiot udostępniający na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 2 i 3, tj. o tym, że:

- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży - w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

W punkcie sprzedaży znajdowały się natomiast informacje dotyczące nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany, a także informacje o punktach zbierania zużytego sprzętu, co było zgodne odpowiednio z przepisami art. 37 ust. 1 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie.

W toku kontroli przedsiębiorca podjął niezwłoczne działania naprawcze i uzupełnił brakujące informacje w dniu 21 czerwca 2023 r.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 28 czerwca 2023 r. (nr akt kontroli: DS.8361.129.2023) oraz w dołączonej do niego dokumentacji. Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 19 października 2023 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2023 r. poz. 775, ze zm.), zwanej dalej „Kpa”, Mazowiecki WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, na podstawie art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, a jednocześnie poinformował ją o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu. Ponadto, w piśmie tym, strona została pouczone o treści art. 93 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, stanowiącym o przesłankach umorzenia wszczętego postępowania. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 23 października 2023 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w piśmie z dnia 24 października 2023 r. zajęła stosowne stanowisko w niniejszej sprawie, informując o naprawieniu stwierdzonych nieprawidłowości oraz o przyczynach ich powstania.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji z dnia 17 listopada 2023 r. nr PO.282.ZSE.19.2023.DL (nr akt sprawy: DS.8361.129.2023), wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 91 pkt 25 w związku z art. 92 pkt 6 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, z tytułu niewykonania obowiązków określonych w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 2 i 3 tej ustawy. Decyzja ta została doręczona stronie w dniu 21 listopada 2023 r.

W dniu 12 grudnia 2023 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem Mazowieckiego WIIH, złożone przez stronę pismo z dnia 30 listopada 2023 r. (nadane w dniu 1 grudnia 2023 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), zawierające odwołanie od ww. decyzji. W odwołaniu strona zaskarżyła tę decyzję w całości oraz wniosła o jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania prowadzonego przez Mazowieckiego WIIH.

Pismem z dnia 20 grudnia 2023 r. znak DIH-3.707.147.2023.AŁ, Prezes UOKiK powiadomił stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu [xxxxxx]. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Organem wyższego stopnia jest Prezes UOKiK.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Do zadań Inspekcji Handlowej, na mocy art. 87 ustawy o zużytych sprzęcie, należy kontrola przestrzegania przez dystrybutorów m.in. przepisów art. 37 i art. 39 tej ustawy.

Pojęcie dystrybutora zostało wyjaśnione w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie i oznacza ono osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną w łańcuchu dostaw, która udostępnia na rynku sprzęt; dystrybutor może być jednocześnie wprowadzającym sprzęt.

Przez sprzęt należy rozumieć urządzenie, którego prawidłowe działanie jest uzależnione od dopływu prądu elektrycznego lub od obecności pól elektromagnetycznych, oraz urządzenie mogące służyć do wytwarzania, przesyłu lub pomiaru prądu elektrycznego lub pól elektromagnetycznych, które są zaprojektowane do użytku przy napięciu elektrycznym nieprzekraczającym 1000 V dla prądu przemiennego oraz 1500 V dla prądu stałego, zaś przez sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych - taki sprzęt, który może być używany

w gospodarstwach domowych, jak i przez użytkowników innych niż gospodarstwa domowe, stosownie do treści art. 4 pkt 13 i 14 ustawy o zużytych sprzęcie. Z kolei, pojęcie zużytego sprzętu oraz zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych wyjaśnione zostało odpowiednio w art. 4 pkt 24 i 25 tej ustawy.

Jak stanowi art. 4 pkt 17 ustawy o zużytych sprzęcie, udostępnienie na rynku oznacza dostarczanie sprzętu w celu jego dystrybucji, konsumpcji lub używania na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie.

Zgodnie z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor jest obowiązany do umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w ust. 1-3, tj. o tym, że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Jednocześnie w myśl art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, dystrybutor udostępniający na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość jest obowiązany do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1-3, lub kto udostępniając na rynku sprzęt za pomocą środków porozumiewania się na odległość nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu.

W świetle art. 92 pkt 6 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjne kary pieniężne wynoszą: w przypadku, o którym mowa w art. 91 pkt 25 - od 5 000 zł do 300 000 zł.

Zgodnie z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa w art. 91 pkt 22-26, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH. W świetle art. 93 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

Jak stanowi art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej

staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Ustawa o zużytym sprzęcie nie reguluje kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do treści art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w punkcie sprzedaży należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy, Mazowiecki WIIH stwierdzili, że kontrolowany przedsiębiorca, będąc dystrybutorem sprzętu, w rozumieniu definicji określonej w art. 4 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie, nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 2 i 3, wbrew postanowieniom art. 37 ust. 4 tej ustawy.

Jak wynika z art. 93 ust. 2 ustawy o zużytych sprzęcie, administracyjne kary pieniężne za naruszenia przepisów, o których mowa m.in. w art. 91 pkt 25, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor IH.

W związku ze stwierdzonymi niezgodnościami, Mazowiecki WIIH w drodze decyzji z dnia 17 listopada 2023 r. nr PO.282.ZSE.19.2023.DL, nałożył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona zaskarżyła ją w całości oraz wniosła o jej uchylenie w całości i umorzenie postępowania prowadzonego przez Mazowieckiego WIIH. Strona podniosła zarzut naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 189f § 1 pkt 1 oraz art. 189f § 2 pkt 1 Kpa, czego wyrazem było błędne założenie przez organy administracji publicznej, że nieumyślne, krótkotrwałe oraz jedynie częściowe naruszenie przepisów art. 37 ust. 4 (błędnie powołując się na art. 34 ust. 4) ustawy o zużytych sprzęcie wymagało zastosowania kary określonej w art. 91 pkt 25 tej ustawy, podczas gdy waga naruszenia prawa jest znikoma, a jednocześnie do usunięcia naruszenia prawa doszło w dniu kontroli, bezpośrednio po jego wykryciu. Strona podniosła również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, poprzez niezastosowanie art. 93 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie wyrażające się nieumorzeniem postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, w sytuacji gdy podmiot podlegający ukaraniu przedstawił organowi dowody i okoliczności wskazujące, że dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, a ponadto waga wspomnianego naruszenia prawa miała charakter znikomy. W jej ocenie, zaskarżona decyzja jest dotknięta istotnymi wadami i dlatego winna być uchylona, a postępowanie - umorzone.

W ocenie Prezesa UOKiK, powyższe zarzuty są niezasadne. W pierwszej kolejności należy wskazać, że kluczowe znaczenie dla sprawy mają ustalenia poczynione w toku kontroli, które wskazują jednoznacznie, że strona nie wywiązała się z obowiązków wynikających z ustawy o zużytych sprzęcie i nie umieściła w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o których mowa w art. 37 ust. 2 i 3 ustawy o zużytych sprzęcie, naruszając tym samym postanowienia art. 37 ust. 4 tej ustawy. Strona, naruszając powyższe obowiązki, pozbawiła konsumentów (użytkowników sprzętu) prawa do uzyskania istotnych informacji w zakresie należytego postępowania ze zużytych sprzętem elektrycznym i elektronicznym.

Podkreślenia wymaga, że ustanowione przez ustawodawcę obowiązki informacyjne mają na celu ułatwienie użytkownikom sprzętu elektrycznego i elektronicznego pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Stwarza to możliwość jak największego odzysku i recyklingu zużytego sprzętu, a co za tym idzie ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzi, z uwagi na obecność substancji niebezpiecznych w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Należy przyjąć, że każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, w sytuacji gdy podjął się wykonywania tego rodzaju działalności, powinien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 1-3 ustawy o zużytych sprzęcie. Nawet jeżeli dystrybutor nie prowadzi sklepu detalicznego o powierzchni sprzedaży wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, to przekazanie takiej informacji konsumentowi uświadomi go, że w większym sklepie będzie miał możliwość nieodpłatnego pozostawiania zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu. Tym samym, powyższe informacje są wymagane niezależnie od zakresu i skali działalności przedsiębiorcy, czy też wielkości powierzchni sprzedażowej.

Prezes UOKiK wskazuje, że obowiązkiem dystrybutora, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny i elektroniczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy te jednoznacznie stanowią, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków informacyjnych, jakie nakłada na niego ustawa o zużytych sprzęcie. Podmiot gospodarczy zobowiązany jest do stosowania prawa w tym zakresie i powinien tak zorganizować swoją działalność, by nie doszło w niej do naruszeń aktualnie obowiązujących przepisów. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy bez wyjątku, który jest dystrybutorem sprzętu w rozumieniu ustawy o zużytych sprzęcie.

Odnosząc się do argumentacji strony dotyczącej nieumyślnego charakteru naruszenia, należy wskazać, że odpowiedzialność wynikająca z popełnienia deliktu administracyjnego, o którym mowa w art. 91 pkt 25 ustawy o zużytych sprzęcie ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą naruszenia prawa, w tym przypadku art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 2 i 3 tej ustawy. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka związanego z wykonywaną działalnością gospodarczą (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r. o sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką do przypisania tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków, bez względu na jego winę (umyślną czy nieumyślną) oraz przyczyny powstania naruszenia. Zatem samo

stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężących na nim obowiązków, co w omawianym przypadku miało miejsce, powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną. Tym samym, okoliczności towarzyszące naruszeniu prawa, na które strona powołuje się w odwołaniu, jak również w piśmie z dnia 24 października 2023 r., w wyniku których doszło do naruszenia prawa (tj. prace związane z przebudową lub przemeblowaniem sklepu oraz niedopilnowanie ze strony pracownika), czy też działania naprawcze podjęte w trakcie kontroli w związku z jej ustaleniami, nie mają wpływu na ocenę zasadności wszczęcia przedmiotowego postępowania i wymierzenia stronie kary pieniężnej, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że okoliczność podjęcia przez stronę niezwłocznych działań naprawczych zmierzających do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, a także fakt, że było to pierwsze stwierdzone wobec niej naruszenie przepisów ustawy o użytych sprzęcie, zostały uwzględnione przez Mazowieckiego WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. W aspekcie rozpatrywanej sprawy, Prezes UOKiK zauważył, że postawa strony, która jeszcze w trakcie trwania kontroli uzupełniła brakujące informacje oraz przebieg dotychczasowej działalności strony, w stosunku do której nie stwierdzono wcześniejszego naruszania prawa, nie stanowiły okoliczności zaostrzającej wymiar kary. Wskazać bowiem należy, że stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł, czyli najniższą z możliwych przewidzianych za naruszenie powyższych obowiązków, która to kara była adekwatna do wagi naruszenia.

Prezes UOKiK oceniając zebrany materiał dowodowy stwierdził również, że organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeanalizował i uwzględnił wszystkie przestanki określone w art. 93 ust. 3 ustawy o użytych sprzęcie, którymi się kierował przy wymierzaniu kary pieniężnej, tj.: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu. Jak wspomniano wyżej, Mazowiecki WIIH wziął pod uwagę fakt, że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ustawy o użytych sprzęcie, jak również że niezwłocznie przystąpiła do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Jednakże należy stwierdzić, że strona przede wszystkim nie wywiązała się w sposób należyty z obowiązków wynikających z ustawy o użytych sprzęcie, co zostało jej niezbitnie udowodnione. Prezes UOKiK, podobnie jak organ pierwszej instancji uważa, że niespełnienie obowiązków informacyjnych utrudnia konsumentom (użytkownikom sprzętu) zapoznanie się z informacjami przysługującymi im z mocy prawa w zakresie odbioru użytego sprzętu, a w związku z tym może naruszać zasady właściwego postępowania ze użytych sprzętem i mieć negatywny wpływ na środowisko.

Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy ustawy o użytych sprzęcie, jedyną prawną możliwość odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust 4 tej ustawy, poprzez niewszczywanie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec podmiotu, bądź umorzenie wszczętego postępowania, w sytuacji jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. Z akt sprawy i zgromadzonych w nim dowodów wynika jednoznacznie, że strona była w stanie wywiązać się z obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o użytych sprzęcie, a mimo to tego nie uczyniła i jednocześnie nie dowiodła, aby dochowała wszelkiej staranności, jakiej wymagają wskazane wyżej przepisy, aby mogły zostać zastosowane. W złożonym odwołaniu

strona skoncentrowała się głównie na przyczynach powstania naruszenia oraz inicjatywach pokontrolnych (działaniach naprawczych), jakie podjęła w wyniku kontroli. Prezes UOKiK stwierdza z całą stanowczością, że to strona odpowiada za naruszenie obowiązków, jakie nakłada na nią ustawa o zużytym sprzęcie. Należy podkreślić, że powołana przez stronę okoliczność związana z przebudową lub przemeblowaniem sklepu, w trakcie której jeden z pracowników zdjął wymagane informacje oraz nie dopilnował, aby informacje te wróciły na miejsce, nie stanowi przesłanki uzasadniającej umorzenie przedmiotowego postępowania, na co słusznie zwrócił uwagę również organ pierwszej instancji. Zdaniem Prezesa UOKiK, w sytuacji, gdy sklep był otwarty dla konsumentów, pomimo prowadzonych prac remontowych, to na stronie spoczywał obowiązek związany z uwidocznieniem informacji, o których mowa w art. 37 ust. 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, na tym samych zasadach jak w przypadku art. 37 ust. 1 tej ustawy, w zakresie którego strona bez przeszkód spełniła swoje obowiązki. Ponadto, jak już wyżej wykazano, podjęcie w trakcie kontroli działań naprawczych zmierzających do usunięcia naruszenia naprawa, nie może zwalniać strony z odpowiedzialności za naruszenia stwierdzone w czasie kontroli. Należy zaznaczyć, że strona jest doświadczonym podmiotem gospodarczym, gdyż swoją działalność prowadzi od dłuższego okresu czasu, tj. od września 1999 r. Zatem, winna ona wykazywać się dobrą znajomością przepisów prawa w zakresie prowadzonej działalności i je należycie respektować. W związku z tym, organ pierwszej instancji nie miał podstaw do niewszczywania postępowania w sprawie nałożenia na stronę kary pieniężnej, ani też do umorzenia postępowania wszczętego w tej sprawie. Tym samym, zarzut strony dotyczący naruszenia przepisów prawa materialnego, poprzez niezastosowanie art. 93 ust. 4 tej ustawy, należy uznać za niezasadny.

Prezes UOKiK podziela także stanowisko organu pierwszej instancji, że pomimo zaprzestania naruszenia prawa przez stronę, w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia administracyjnych kar pieniężnych i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona jeszcze w trakcie kontroli i w jej efekcie podjęła działania naprawcze i uzupełniła brakujące informacje. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż strona nie wywiązała się z obowiązków nałożonych na nią przepisami art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie, przez co konsumenci zostali pozbawieni informacji o sposobach odbioru zużytego sprzętu, a więc informacji istotnych w zakresie ochrony środowiska naturalnego oraz prawa konsumentów do informacji. Nie sposób zatem zgodzić się z twierdzeniem strony, jakoby waga naruszenia prawa miała w tym przypadku charakter znikomy, zwłaszcza, że wymagane informacje mają zapewnić konsumentom wiedzę o właściwym postępowaniu ze zużytym sprzętem (odpadami elektrycznymi i elektronicznymi). Zaznaczyć należy przy tym, że o mało znaczącej wadze naruszenia w przypadku omawianej regulacji można byłoby mówić wtedy, gdyby wszystkie wymagane prawem informacje były podane ale w sposób niepełny, niekompletny. Zaakcentować należy, iż celem ustawodawcy, przy tworzeniu przepisów ustawy o zużytym sprzęcie, było ułatwienie użytkownikom sprzętu elektrycznego i elektronicznego pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. Niewątpliwie

uzyskanie takiej wiedzy przyczynia się do zwiększenia dbałości o stan środowiska naturalnego, poprzez ograniczanie składowania zużytego, niepotrzebnego już sprzętu w miejscach do tego nieprzeznaczonych. W ocenie Prezesa UOKiK, niespełnienie powyższych obowiązków utrudniało konsumentom dostęp do informacji przysługujących im z mocy prawa i w takim przypadku nie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa, co już wyżej wykazano, a tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona. Za spełnioną można uznać jedynie przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia prawa, gdyż strona podjęła działania mające na celu usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Zgodnie jednak z treścią art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, przesłanka zaprzestania naruszenia prawa musi wystąpić łącznie z przesłanką znikomej wagi naruszenia prawa, by organ administracji publicznej mógł odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej. Natomiast w omawianym przypadku nie spełniono warunku kumulatywności obu przesłanek.

W rozpatrywanej sprawie nie ziszcila się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o zużytym sprzęcie kwalifikowane jest jako delikt administracyjny i zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 91 pkt 22-26 tej ustawy, zaś do nałożenia kary pieniężnej uprawniony jest wyłącznie organ IH. Uwzględniając właściwość terytorialną, postępowania administracyjne w sprawie wymierzenia takiej kary pieniężnej wobec strony mogły być prowadzone wyłącznie przez Mazowieckiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Mazowieckiego WIIH nałożyć kary pieniężnej za to samo naruszenie, co oznacza, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Wobec powyższego, zarzut strony dotyczący naruszenia przepisów postępowania mającego istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 189f § 1 pkt 1 oraz art. 189f § 2 pkt 1 Kpa, poprzez ich niezastosowanie, należy uznać za bezzasadny.

Jednocześnie należy zgodzić się ze stanowiskiem organu pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie nie jest możliwe zastosowanie odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 189f § 2 Kpa, który stanowi, że w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających: usunięcie naruszenia prawa lub powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia. Zgodnie z art. 189f § 3 Kpa, organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia. Prezes UOKiK wskazuje, że w niniejszej sprawie strona podjęła niezwłocznie działania naprawcze i uzupełniła brakujące informacje w dniu 21 czerwca 2023 r. w trakcie kontroli, w związku z czym organ pierwszej instancji nie musiał zobowiązywać jej do przedstawienia dowodów potwierdzających podjęcie takich działań. Jednocześnie rodzaj naruszenia nie wiązał się z koniecznością powiadomienia o nim właściwych podmiotów. Zdaniem Prezesa UOKiK, samo usunięcie naruszenia prawa nie jest

wystarczające i nie pozwoli na spełnienie celów administracyjnej kary pieniężnej nakładanej na gruncie ustawy o zużytym sprzęcie, która pełni nie tylko funkcję dyscyplinująco-represyjną, ale także i prewencyjną, mającą zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów oraz nie dopuścić do powstania podobnych naruszeń w przyszłości. Tym samym, należy uznać, że zastosowanie art. 189f § 2 i 3 Kpa w omawianym przypadku byłoby bezcelowe.

Prezes UOKiK podkreśla raz jeszcze, że istotne dla sprawy są ustalenia poczynione w toku kontroli. Znamiennym jest fakt, że w momencie podjęcia kontroli informacje wymagane przepisami art. 37 ust. 4 w związku z art. 37 ust. 2 i 3 ustawy o zużytym sprzęcie nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym - protokole kontroli, przyjętym przez stronę bez zastrzeżeń. Przepisy ustawy o zużytym sprzęcie wskazują wprost, jakie obowiązki spoczywają na dystrybutorze sprzętu, co w niniejszej sprawie nie zostało zrealizowane i potwierdza to również sama strona.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że okoliczności naruszenia prawa nie budzą wątpliwości co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających wymierzenie stronie kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 w związku z art. 92 pkt 6 oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie, którą to karę nałożono w minimalnej wysokości 5 000 zł.

Przypomnieć należy, że ustawa o zużytym sprzęcie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/19/UE z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz.Urz. UE L 197 z 24.07.2012, s. 38, ze zm.). Stanowi ona w art. 22, że państwa członkowskie ustanawiają zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy i podejmują wszystkie środki niezbędne do zapewnienia ich zastosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara pieniężna w wysokości 5 000 zł spełnia powyższe kryteria. Kara ta mieści się w ustawowo wyznaczonych granicach i jest adekwatna do wagi naruszenia, mimo iż wymierzono ją w najniższej dopuszczalnej prawnie wysokości.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie przedmiotowego postępowania, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kary pieniężnej. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, zaś zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów IH. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 93 ust. 6 i 7 ustawy o zużytym sprzęcie, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Warszawie w terminie 14 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia jej otrzymania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2023 r. poz. 2383, ze zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 94 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz.U. z 2022 r. poz. 1622, ze zm.).

z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

1. [xxxxxx]
2. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
3. a/a